

РЕШЕНИЕ

№ 20767

гр. София, 22.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 08.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1028** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.104 от ЗДСЛ.

Образувано е по искова молба на М. И. П. от [населено място] срещу АГЕНЦИЯ“ ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“- ГР. С. за заплащане на обезщетение за времето, през което е останала без работа в размер на 7025,49 лева за периода от 12.08.2022 година до 11.02.2023 година обезщетение за оставане без работа в размер на 267 лева за периода от 04.11.2022 година до 11.02.2023 година- общо в размер на 7313,28 лева , ведно с мораторната лихва за забава в размер на 291,73 лева за периода от 23.10.2023 година до 30.01.2024 година, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, обезщетение по чл.61 от ЗДСЛ за неизползван плетен годишен отпуск в размер на 2 дни за периода от 12.08.2022 година до 04.11.2022 година в размер на 614,18 лева, ведно с мораторната лихва върху сумата от 614,18 лева в размер на 7,89 лева, както и законната лихва върху сумата от 614,18 лева от датата на подаване на исковата молба- 30.01.2024 година до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се развиват подробни доводи относно основателността и доказаността на исковите за обезщетение. Иска се ответникът да бъде осъден да заплати посочените суми. Претендират се и сторените по делото разности.

В съдебно заседание, ищецът- М. И. П. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се явява и поддържа исковата молба на заявените

основания. Наред с това, исковата молба се поддържа от адвокат Д.- И., редовно упълномощена, която заявява и претенция за присъждане на разноски. Съображения относно основателността на исковата претенция развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по иска- Агенция „Пътна инфраструктура“ редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК не изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпила молба, в която заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от прокурор В., който намира исковата претенция за основателна и доказана по основание и по размер и моли да бъде уважена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № ЧР-СП-626/11.08.2022 година на Председател на Управителен съвет на А. е прекратено служебното правоотношение на М. И. П. на основание чл.107,ал.1,т.5 от ЗДСЛ.

На 04.11.2022 година със Заповед №РД-02-33-266/04.11.2022 година на Министър на туризма М. И. П. е назначена на държавна служба в Министерство на туризма на длъжността- старши юрисконсулт и е определен размер на основната заплата в размер на 2450 лева

С Решение № 286/09.05.2023 година, постановено по адм. дело № 887/2022 година по описа на Административен съд- Пазарджик и отменена Заповед № ЧР-СП-626/11.08.2022 година на Председател на Управителен съвет на А., с която е прекратено служебното правоотношение на М. И. П. на основание чл.107,ал.1,т.5 от ЗДСЛ.

Решението на Административен съд- Пазарджик е оставено в сила с Решение № 10020/23.10.2023 година, постановено по адм. дело № 6928/2023 година по описа на ВАС.

На 03.11.2023 година ищецът е депозирал Молба до Председател на Управителен съвет на А., с която поискал да и бъде изплатено полагащото и се обезщетение по реда на чл.104 от ЗДСЛ за периода от 12.08.2022 година до 04.11.2022 година , както и дължимите осигуровки, на основание чл.56, ал.1, във връзка с чл.60,ал.1и чл.61 от ЗДСл да и бъде изплатено полагащото и се обезщетение за неизползван платен годишен отпуск и поискала да бъде възстановена на предишната длъжност.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза , като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си .

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба за заплащане на обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа вследствие на прекратяване на служебното му правоотношение за процесуално допустима. Разгледана по същество, същата се явява частично основателна. Съображенията за това са следните.

В Глава шеста на ЗДСЛ са регламентирани обезщетенията, които се дължат на държавните служители при прекратяване на служебното им правоотношение.В

чл.104,ал.1 от ЗДСЛ, в сила от 01.07.2012 г.) Когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

От така очертаната правна разпоредба е видно, че искът за обезщетение осъдителен и с него се цели да бъде възмезден служителят при незаконно признаване на прекратяване на служебното му правоотношение. Предпоставките на иска са наличие на отменен административен акт, с който е прекратено служебното правоотношение, служителят вследствие на прекратяването да е останал без работа или да е получавал друго по-ниско възнаграждение, максималният размер на обезщетението – 6 месеца и база за изчисляване на възнаграждението- определената основна заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно.

В настоящия случай, от събраните по делото доказателства се установява, а и между страните няма спор, че прекратяването на служебното правоотношение на ищеца със Заповед №ЧР-СП-626/11.08.2022 година на Председател на Управителен съвет на А. е признато за незаконно, и то с влязло в сила Решение на Административен съд –Пазарджик на дата 23.10.2023 година. От заключението на вещото лице, изготвило съдебно-икономическата експертиза, неоспорено от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че след прекратяване на служебното правоотношение, оспорващият е останал без работа за периода от 12.08.2022 година до 03.11.2022 година, а след това е бил назначен в Министерство на туризма на дата 04.11.2022 година и към дата 23.10.2023 година- датата на признаване на уволнението за незаконно от съда, размерът на основното възнаграждение на ищеца е 2539 лева, като същото е видно от Заповед рег. № ЧР-НТУ-161/22.02.2021 година на Главния секретар на А., като липсва друга заповед за определяне на различен размер на основното възнаграждение в А., като ищецът не се явил в определения двуседмичен срок от влизане в сила на Решението за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение да заеме длъжността, преди прекратяване на служебното правоотношение. Периодът от 12.08.2022 година до 04.11.2022 година, включва 2 месеца и 23 дни, като обезщетението за оставане без работа е в размер на 7025,49 лева/ за оставане без работа като разликата в размер на основните месечни заплати, определени със Заповед рег. ЧР-НТУ-161/22.02.201 година и рег. № РД-02—33-266/04.11.2022 година е 287,79 лева, а дължимото обезщетение по чл.104,ал.1 от ЗДСл общо за 6 месечния период от 12.08.2022 година до 11.02.2023 година като сбор от изчислените обезщетения / 7025,49+287,79 лева/ или общо 7313,28 лева. От доказателствата по делото/ в това число и от заключението на вещото лице/ е установено, че след прекратяване на служебното правоотношение, ищецът не е заемал друга длъжност за периода от 12.08.2022 година до 04.11.2022 година, а след тази дата до 11.02.2023 година е заемал друга по-ниска платена длъжност, и при прекратяване на служебното правоотношение на ищеца не са изплащани обезщетения за оставане без работа, като

след признаване на уволнението за незаконно ищецът на дата 03.11.2023 година е отправил покана до ответника по иска за заплащане на полагащото му се обезщетение по чл.104 от ЗДСЛ, по чл.61 от ЗДСл за заплащане на неизползван платен годишен отпуск в размер на 2 работни дни и поискал да бъде възстановен на предишната длъжност, но не се е явил да заеме длъжността и не е възстановен на длъжността, която е заемал преди прекратяване на служебното правоотношение и по тази причина няма определен размер на заплатата и към момента на възстановяването и по тази причина няма определена основна месечна заплата и това е максималният размер на обезщетението, визиран в нормата на чл.104 ,ал.1 от ЗДСЛ, умножен по размера на месечната основна заплата. С оглед на това, исковата претенция е доказана по основание, а по размер- доказана до размер на 7313,28 лева / който е претендираният размер на обезщетението по чл.104 от ЗДСЛ/ след допуснатото изменение на иска в последното съдебно заседание/

По иска за заплащане на мораторна лихва за забава върху главницата от 7313,28 лева от датата на влизане в сила на решението за отмяна на заповедта за прекратяване – 23.10.2023 година до датата на подаване на исковата молба -30.01.2024 година година в размер на 291,73 лева .

Настоящият съдебен състав намира този иск за частично основателен и доказан.

В ЗДСЛ няма изрична правна норма, която да сочи на дължимост на мораторната лихва върху обезщетението, при което следва да намери приложение нормата на чл.86 от ЗЗД. В съответствие с разпоредбата на [чл. 86, ал. 1 от ЗЗД](#) във вр. с [чл. 84, ал. 2 от ЗЗД](#) и в конкретната хипотеза налице е безсрочно задължение, за което длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора/ РЕШЕНИЕ № 16917 ОТ 17.12.2013 Г. ПО АДМ. Д. № 2366/2013 Г., III ОТД. НА ВАС, и Решение № 667 по гр. д. № 1816 за 2008 г. на I ГО/ като изпадането на длъжника в забава да изплати обезщетението по [чл. 104 ЗДСл](#), е обусловено от отправянето на покана до него преди предявяването на иска, тъй като няма определен срок, в който следва да заплати определената парична сума като обезщетение. Това разрешение е напълно съответно на тълкуването, дадено в ТР № 3 по гр. д. № 3/95 г. на ОСКГ относно момента, от който се дължи лихва върху обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение. Съгласно т. 4 от цитираното Тълкувателно решение, вземането за обезщетение става изискуемо от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт. От този момент ответникът изпада в забава и се дължи мораторна лихва, но само и единствено, ако същият е бил надлежно поканен да заплати полагащото се обезщетение и въпреки отправената покана, не е заплатил обезщетението.

От доказателствата по делото е установено, че ищецът е отправил покана до ответника по иска за заплащане на полагащото му се обезщетение на дата 03.11.2023 година, но въпреки отправената покана , такова изплащане не е извършено от страна на ответника по иска, при което той е изпаднал в забава и дължи мораторна лихва в размер на 270,62 лева/ който размер е посочен от страна на вещото лице, изготвило съдебно- икономическата експертиза, неоспорена от страните, което настоящият съдебен състав намира за обективно и компетентно изготвено. Искът е доказан до този размер, а за разликата от 270,62 лева до предявения размер от 291,73 лева/ отхвърлен като неоснователен и недоказан/ предвид липсата на изменение на иска по реда на чл.214 от ГПК, като в депозираната молба за изменение на иска липсва конкретизация и размер на този иск/

По иска за заплащане на законната лихва.

От анализа на разпоредбата на чл.104 ЗДСЛ е видно, че началният момент, от който се дължи законната лихва е датата на признаване на уволнението за незаконно и преди тази дата не е налице законово изпълнение от страна на ответника по иска да заплати законната лихва/ респективно на това- за заплащане на законната лихва от страна на органа по назначаването. По делото не са представиха никакви доказателства, сочещи, че ищецът е предявил покана за плащане на дължимата законна лихва, при което началният момент на забавата по смисъла на чл.86 от ЗЗД е датата на завеждане на исковата молба. Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид частичната основателност на иска за обезщетение, настоящата съдебна инстанция намира иска за заплащане на законната лихва за частично основателен и такава следва да се присъди от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата съобразно с уважената част от иска.

По иска за заплащане на полагащото се обезщетение за неизползван платен годишен отпуск 2 работни дни в размер на 614,18 лева по чл.61 от ЗДСл- за периода от 12.08.2022 година до 04.11.2022 година.

По силата на чл.56 от ЗДСл държавният служител има право на редовен платен годишен отпуск в размер на 20 работни дни за една календарна година, съгласно чл.61 от ЗДСл при прекратяване на служебното правоотношение държавният служител има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск правото за който не е погасено по давност. Размерът на паричното обезщетение по ал. 2 се определя съобразно размера на основната заплата, определена на държавния служител, към датата на прекратяване на служебното правоотношение.

Ищецът претендира това обезщетение като се позовава на Решението на СЕС по съединени дела С-762/18 и С-37/19 , постановено по отправено преюдициално запитване от Районен съд Хасково със следните въпроси:

1 Трябва ли [чл. 7, параграф 1 от Директива 2003/88 ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство и/или практика според които работник, който е бил незаконно уволнен и след това е възстановен на работа от съда, няма право на платен годишен отпуск за времето от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа?

2 При положителен отговор на първия въпрос трябва ли [чл. 7, параграф 2 от Директива 2003/88 ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство и/или практика, според които при последващо прекратяване на трудовото правоотношение този работник няма право на финансово обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за времето от датата на предходното му уволнение до датата на възстановяването му на работа?

С Решението по съединени дела С-762/18 и С-37/19, последното касаещо сходно питане от италианска юрисдикция, в отговор на първия въпрос в питането, СЕС е препотвърдил принципа, че правото на годишен отпуск трябва да се определя в зависимост от периодите на действително полагане на труд, но този принцип може да бъде дерогирани в някои изложени хипотези. Така в т. 69 и т. 70 е прието, че периодът от датата на уволнението до датата на възстановяването на работника на работа в съответствие с националното право в резултат на отмяна на незаконното уволнение,

трябва да се приравни на период на действително полагане на труд за целите на определяне на правото на платен годишен отпуск. В т. 89 от Решението е изложено, че [член 7 от Директива 2003/88 ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година не допуска национална съдебна практика по силата на която при последващо прекратяване на трудовото правоотношение - след като работникът е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, този работник няма право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното му уволнение до датата на възстановяването му на работа.

Установено е, че при прекратяване на служебното правоотношение на ищеца са начислени и изплатени обезщетения по чл.50,ал.1 и ал.2 и чл.56 от ЗДСл за 2021 година -12 работни дни в размер на 1474,02 лева, по чл.50,ал.1 и ал.2 и чл.56 от ЗДСЛ за 2022 година -20 работни дни в размер на 2456,70 лева, като същите са отразени в копие на платежен документ - Ф. за заплата за месец август 2022 година, които обезщетения са платени на дата 29.08.2022 година / факт, потвърждаващ се и от заключението на вещото лице. Наред с това, във връзка с правото на допълнителен платен годишен отпуск, на основание чл.50,ал.3 от ЗДСл в Агенция „Пътна инфраструктура“ е издадена Заповед № РД-11-96/05.02.2019 година, с която на служителите от централната администрация и специализираните звена е наредено при необходимост да изпълняват служебните си задължения при условията на ненормиран работен ден, като в т.2.3 е определен размерът на допълнителния платен годишен отпуск по длъжности, като за длъжността, която е заемал ищецът е предвиден размер на допълнителен платен годишен отпуск в размер на 11 дни, но условието за тяхното ползване е действително полагане на труд от служителя и полагането на труда да е при условията на ненормиран работен ден.

Следва да бъде посочено, че“ цитираното по- горе Решение на СЕС е приложимо към настоящия случай, независимо че се касае за служебно правоотношение, с оглед сходния характер на трудовото и служебното правоотношение от гледна точка на престирването на труд. Решението на СЕС се отнася само за ползването на отпуска, но не и за неговото компенсиране, като освен в мотивите, дори в т. 2 от диспозитива на решението изрично е посочено, че работникът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск при последващо прекратяване на трудовото правоотношение и приравнено към настоящия случай ищецът би имал право да ползва допълнителен отпуск в размер на 2 работни дни за периода от 12.08.2022 година до 04.11.2022 година само и единствено ако е възстановена на заеманата преди уволнението държавна служба по реда на [чл. 122 ЗДСл/ хипотеза/, която не е налице](#), защото само е заявила намерението си да бъде възстановена на предишната длъжност, без да се явила да заеме длъжността/ на 03.11.2023 година е депозирала Заявление за възстановяване на предишната длъжност, а на дата 04.11.2023 година е започнала работа в Министерство на туризма и няма както възстановяване, така и последващо прекратяване на служебното правоотношение, за да има право на обезщетение по [чл. 61, ал. 2 и 3 ЗДСл](#) за неползването на тези 2 работни дни допълнителен отпуск. **В този смисъл е РЕШЕНИЕ № 4036 ОТ 03.04.2024 Г. ПО АДМ. Д. № 5710/2023 Г., V ОТД. НА ВАС .**

Това води до отхвърляне на исковата претенция като неоснователна и недоказана.

По иска за заплащане на мораторна лихва за забава върху сумата от 614,18 лева за периода то 04.11.2023 година – датата на Заявление вх.№ 94-0013037/03.11.2023 година до датата на подаване на исковата

молба-30.01.2024 година в размер на 7,89 лева/ чийто размер е изрично посочен в Молба на лист 43 от делото и не изменен по реда на чл.214 от ГПК, ведно със законната лихва върху сумата от 614,18 лева от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Тези два иска също са неоснователни и следват съдбата на главното вземане предвид неоснователността на иска за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 2 работни дни.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е частично основателна и в негова полза следва да се присъдят такива съобразно с уважената част от иска. Но преди да бъде определен техният размер, съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, депозирано в Молба от 07.10.2024 година от страна на процесуалния представител на ответника по иска.

Ищецът е представляван от адвокат, като в Договора за правна защита и съдействие е договорено възнаграждение в размер на 1100 лева, като с Анекс е договорено и заплатено възнаграждение в размер на 250 лева за явяване в съдебно заседание. По силата на чл.8,ал.2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения За процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2. За процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2., като материалният интерес е в размер на 8227,08 лева и по т.2. при интерес от 1000 до 10 000 лева - 400 лева плюс 10 % за горницата над 1000 лева и възлиза на 1122. 71 лева, а договореното и заплатено адвокатско възнаграждение е в размер на 1100 лева не е прекомерно, за да бъде редуцирано. Заплатеното възнаграждение за явяване в съдебно заседание също не е прекомерно .

Съгласно разпоредбата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК/ ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В нормата на чл.78,ал.5 от ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 АПК е предоставено право на съда да прецени дали да уважи искане за намаляване на адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница, под която не може да се намали възнаграждението-не по-малко от минималния размер, предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер, които може да присъди възнаграждение, но ако е доказано като заплатено. В разпоредбата на чл.78,ал.5 от ГПК е предоставено право на съда, като законодателят е използвал израза „ може“, което сочи на свободна преценка на съда да намали или не възнаграждението по реда на чл.78,ал.5 от ГПК- само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

В конкретния случай, съдебният състав намира, че не са налице основания за намаляване на адвокатското възнаграждение на адвоката цената на адвокатската

защита не следва да се намалява, защото то е под минмумам за един адвокат. Наред с това, **В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав) 25 януари 2024 година** на СЕС е посочено, че „**Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС** трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

2) **Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС** трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.

3) **Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС** трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

В полза на ищеца следва да се присъдят разноски съобразно с уважената част от исковете в размер на 1475 лева.

В полза на ответника по иска следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съобразно с отхвърлената част от иска. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важно за всички случаи, в които се репарират разноски за адвокатско възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяваното процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл виж: Решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд. **Разпоредбата на [чл. 37 ЗПП](#) препраща към [НЗПП](#), където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева.** По административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. Съдът намира, че спорът по делото не се характеризира с фактическа и/или правна сложност, проведени са две съдебни заседания, на които не е взел участие юрисконсулт, но се присъжда юрисконсултско възнаграждение само за един юрисконсулт/ депозирани е

писмен отговор и сумата от 100 лева е справедлива и съответна на осъщественото процесуално представителство. На тази плоскост, полагащото се обезщетение на юриконсулта съобразно с отхвърлената част от иска възлиза на 7,82 лева.

Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препрращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските, които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски.

Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ“ ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ - ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА М. И. П. ОТ ГР. С. обезщетение за времето, през което е останала без работа вследствие отмяна на Заповед № ЧР-СП-626/11.08.2022 година на Председател на УС на А. в размер на 7025,49 лева за периода от 12.08.2022 година до 04.11.2022 година и сума в размер на 287,79 лева – разлика в заплатата за

периода от 04.11.2022 година до 11.02.2023 година/ общ размер на обезщетението по чл.104 от ЗДСЛ-7313,28 лева/, ведно с мораторната лихва за забава в размер на 270,62 лева за периода от 23.10.2023 година до 30.01.2024 година, ведно със законната лихва за забава върху главницата от 7313,28 лева, считано от датата на подаване на исковата молба-30.01.2024 година до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА И. М. П. ОТ ГР. С. СРЕЩУ АГЕНЦИЯ“ ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“- ГР.С. ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА МОРАТОРНА ЛИХВА ЗА ЗАБАВА ВЪРХУ ОБЕЗЩЕТИЕТО ОТ 7313,28 ЛЕВА ЗА ОСТАВАНЕ БЕЗ РАБОТА ВСЛЕДСТВИЕ ОТМЯНА НА Заповед №ЧР-СП-626/11.08.2022 година на Председател на УС на А. ЗА ПЕРИОДА 23.10.2023 ГОДИНА ДО 30.01.2024 ГОДИНА ЗА РАЗЛИКАТА НАД УВАЖЕНИЯ РАЗМЕР ОТ 270,62 ЛЕВА ДО ПРЕДЯВЕНИЯ РАЗМЕР ОТ 291,73 ЛЕВА, КАКТО И ИСКА ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА ОБЕЗЩЕТИЕ ПО ЧЛ.61 ОТ ЗДСЛ ЗА неизползван плетен годишен отпуск в размер на 2 дни за периода от 12.08.2022 година до 04.11.2022 година в размер на 614,18 лева, ведно с мораторната лихва върху сумата от 614,18 лева в размер на 7,89 лева за периода от 04.11.2023 година до 30.01.2024 година, както и законната лихва върху сумата от 614,18 лева от датата на подаване на исковата молба- 30.01.2024 година до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ – ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА М. И. П. ОТ ГР.С. СУМАТА ОТ 1475 ЛЕВА – РАЗНОСКИ СЪОБРАЗНО С УВАЖЕНАТА ЧАСТ ОТ ИСКОВЕТЕ.

ОСЪЖДА М. И. П. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА АГЕНЦИЯ “ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“- ГР.С. ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ В РАЗМЕР НА 7,82 ЛЕВА СЪОБРАЗНО С ОТХВЪРЛЕНАТА ЧАСТ ОТ ИСКОВЕТЕ.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на ищеца, ответника и СГП.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: